

ПЛЯС-ПЛЯС ПЕДАЛИТЕ, ВОДНО КОЛЕЛО...

Харесваше ми да плаваме с лодка. Наблюдавах тате и приятелите му, когато гребяха и се взираха във водата. Дали съм осъзнавала колко навътре сме били в морето и колко е дълбоко?

Надали. Чувствах сигурност и спокойствие. Каквото и да станеше, мама и тате бяха там. До мен.

Мама ми обличаше нейни фланелки, които ми стояха като рокли, а бризът ги развяваше игриво. Каква свобода само! Всички скачаха от лодките полу- или изцяло голи. Викаха от щастие, когато телата им докосваха водата.

Всяко лято прекарвахме две седмици на студентските лагери между Равда и Несебър. Днес ивицата е неузнаваема с изключение на потъналия кораб, който доскоро стоеше там като паметник от миналото. Да ме напътства и припомня как започна всичко. А началото бе с хипария до шия, огньовете на плажа, нудисти, танци до зори, а аз, сгушена в скута на мама в някой плажен бар. Свободата се решише из въздуха. Усещаш я, без да я търсиш, живееш я, без да си даваш сметка, че един ден може да ти липсва.

Отраснах през 90-те, когато да имаш, беше лукс. Мобилни телефони нямаше, излишни вещи също. Пътувахме с голям куфар, който така и не успяхме да напълним до горе. Предполагам креативността на мама и тате е допринесла за това да изглеждат толкова добре на всичките си снимки. Като модели от списание, с дълги коси, накичени с гривни, стари нарязани дънки и оувърсайз ризи.

Искрено се наслаждавах на вкусния обяд от „Кенефите“ – ресторантчето над плажа, което няколко години

по-рано е било постройка с обществени тоалетни – сандвич с шунка и кашкавал, няколко точки майонеза, резен краставица и домати. Любимото ми занимание вечер беше да обикалям масите по капанчетата и да отсервирам чиниите на хората. Бакшиш получавах под формата на широки усмивки.

Откакто се помня, мама и тате имат много приятели. И навсякъде пътувахме заедно. Море, планини, концерти извън страната. Първите ми приятели бяха децата от компанията им. С тях оцветявахме мидите, които сме събрали на плажа, за да ги продаваме за дребни стотинки на непознати. Често измисляхме и цели репертоари, които да представяме пред родителите вечер.

Появявахме се в редичка пред бунгалото на Райчо. Възрастните вечеряха, а ние привличахме вниманието им. „Време е за шоу“, се провикваше някой от възрастните. Въпреки старателната подготовка все се притеснявах да не се изложя. От малка има нещо интровертно в мен. Наблюдавах някак отстрани останалите деца. Движеха се и пееха с лекота. А аз изпитвах вътрешна съпротива да се разгърна и запея с цяло гърло. Правех го със свито от притеснение сърце. Въпреки аплодисментите и прегръдката на мама след изпълнението единственото, което си мислех, беше – „Мина!“.

Днес съм напълно ясно, че съм колкото интроверт, толкова и екстровеит. Друг е въпросът, че интровертът в мен се крие зад екстровеита и малко хора познават тази ми страна. А и бърливостта ми от малка успешно прикрива свенливостта ми.

В детската градина казваха на родителите ми, че „меля като воденичка“. Като че предпочитах да прекарвам вре-

мето си с лелките и учителките вместо с децата. Беше ми интересно да си говорим, да слушам историите им. Облягах се на вратата към кухнята, където лелките приготвяха обяда. Оставяха ме да ги наблюдавам и често се обръщаха и ме включваха в разговора. В детската бях влюбена в Цецо, а Боби пък беше влюбен в мен и все ме канеше на танц на тържествата. Но Цецо си ми беше в главата. Модел на поведение, който предстоеше да изживявам отново и отново.

Когато не бях с родителите си, прекарвах ваканциите при баба и дядо в Габрово или заминавах за родния град на другата ми баба – Дупница, с нея и братовчедка ми – Вася. И на двете места имаше по едно влюбено в мен момче и друго, в което бях влюбена аз. Спомням си Мони, подстриган на паница, синеок и много красив. С братовчедка ми правехме тегели из Градската градина, за да го зърнем. Мисля, че харесваше нея.

Любимата ни игра с Вася беше да си въобразяваме, че имаме свръхсили да се справяме с всичко. Наричахме го игра, но днес си давам сметка, че тогава сме били все още напълно необременени и искрено сме вярвали, че всичко в този живот зависи от нас.

Чувствах се страхотно, когато с приятели от Габрово тичахме из квартала и играехме на криеница. Криехме се по входовете, играехме до късно вечер без притеснение, че нещо може да ни се случи. Детството ми беше изпълнено с приятелства, с деца, с които бяхме толкова близки, колкото бих могла да бъда с братята и сестрите си, ако имах такива. Детство, изпълнено с приключения, колекциониране на парфюмирани картинки, отглеждане на тамагочита. Детство, неповлияно от всеобхватното присъствие на социалните медии, присъщи за живота днес.